

[Ellemann-Jensen]

digheden i de kommende fire år, viser regnestykkerne fra regeringens økonomer.

Hvis disse ting ikke foruroliger statsministeren, vil jeg gå et skridt videre og gøre opmærksom på, hvor skrøbelige forudsætninger selv disse meget beskedne resultater hviler på. Forudsætningen er jo dels, at vi ikke oplever nye olieprischok udefra, og det er noget, vi ikke kan gøre voldsomt meget ved. Forudsætningen er også, at det virkelig lykkes at holde lønudviklingen i ro, og at private erhvervsinvesteringer ikke bliver påvirket i negativ retning af regeringens helhedsløsning, og det er meget, meget optimistiske forudsætninger. Hvem tror i ramme alvor på, at loven om begrænsning af lønudviklingen vil få den virkning, som man påstår? Tror statsministeren med hele sin praktiske erfaring fra arbejdsmarkedet, at en lovgivning uden kontrol, uden sanktioner, med vældige forhøjelser af garantilønnen kan holde den øvrige lønudvikling i ro? Hvis statsministeren skulle tro det, kan jeg hviske ham i øret navnet på et par grafiske virksomheder her i hovedstaden, der i dag er lammet af arbejdsnedlæggelser, fordi de ansatte vil have samme lønglidning, som er givet til et par af de store bladuse her i byen, for øvrigt helt i strid med gældende lov om lønstop, men uden mulighed for beskyttelse imod sådanne afpresninger. Tror statsministeren, at etableringen af en central ØD-fond vil virke fremmende på investeringerne i det private erhvervsliv? Eller at en højere selskabsskat vil virke fremmende? Eller obligatorisk overskudsdeling? Eller investeringsfradragets bortfald? Eller den særskat, man taler om på et stort erhverv, nemlig landbruget? Nej, alle disse ting vil naturligvis virke negativt på de kommende års private erhvervsinvesteringer, hvis de altså blev gennemført.

Hvis nu man sætter sig og regner på de tal, som vi her i folketinget fik i går om virkningerne af regeringens plan, og hvis vi prøver at ændre lidt på forudsætningerne, hvis vi går ud fra, at lønindkomsterne ikke stiger 7 pct. om året i de kommende 4 år, men f. eks. 9 pct., og hvis vi regner med, at de private erhvervsinvesteringer bliver 10 pct. lavere end ellers – og det må vel siges, alt taget i betragtning, at være en forholdsvis venlig ændring af regeringens forudsætninger – sætter vi de ting ind i regnestykket, vil vi se, at hele den forbedring af den samfundsøkon-

omiske balance, som regeringen hævder at kunne opnå, vil være pist væk, når vi når 1983; mere skal der ikke til. Så skrøbelige lerfodder hviler regeringens forventede resultater altså på. Er der så noget at sige til, at mange stejler, når de får præsenteret de politiske krav, som regeringen på fagbevægelsens vegne stiller for at levere disse tvivlsomme og magre resultater?

Statsministeren sagde i sin redegørelse i går, at han havde mødt stor forståelse i næsten alle de organisationer, der er forhandlet med i de sidste uger, men det er dog vist et lidt forgyldt billede af den reaktion, som regeringens plan har fremkaldt. Lønmodtagerorganisationerne har været positive – javist, men fra det øvrige erhvervsliv har afvisningen af regeringens udspil været massiv, og dette er jo den virkelige baggrund for de forslag, der nu er lagt frem: den ene side har sagt klart nej.

Statsministeren var inde på, at socialdemokratiet og LO føler, at man har angrebet egne interesser stærkt, og vi hørte fra hr. Ole Espersen for et øjeblik siden, at man jo i virkeligheden gør, som venstre foreslog under valgkampen. Men det er jo ikke nok bare at tale om et løn- og prisstop og så i øvrigt komme med lovforslag, der i virkeligheden ikke lever op til denne overskrift, og der er jo ikke noget indkomststop i det, regeringen lægger frem. Det skal da siges, at det naturligvis er usædvanligt, at en socialdemokratisk regering foreslår indgreb i den automatiske dyrtidsregulering, i det bevægelige lønsystem osv., men landets økonomiske situation er så sandelig også usædvanlig.

Det er vigtigt med accept fra dem, der skal medvirke, siger statsministeren, og det er rigtigt, men når det måske fornemmes lidt vanskeligt at få denne accept, må man ikke glemme, at det også i høj grad skyldes, at f. eks. socialdemokratiets politikere indtil for få uger siden slog syv kors for sig, hver gang nogen af os andre talte om, at det kunne være nødvendigt at gribe ind i nogle af disse mekanismer.

Det er glædeligt, at statsministeren og regeringen nu kan erkende, at en stram indkomstpolitik er, for at bruge statsministerens egne ord, »den eneste forsvarlige løsning«. Men selv om man lader det lyde stramt, hvad man foreslår, er der indlysende svaghe-